

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

18. juli 2006 *

I sag C-519/04 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 22. december 2004,

David Meca-Medina, Barcelona (Spanien),

Igor Majcen, Ljubljana (Slovenien),

ved advokats J.-L. Dupont og M.-A. Lucas,

appellanter,

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved O. Beynet og A. Bouquet,
som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

Republikken Finland ved T. Pynnä, som befuldmægtiget,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne J. Malenovský (refererende dommer), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet og A. Ó Caoimh,

generaladvokat: P. Léger

justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. marts 2006.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. marts 2006,

afsagt følgende

Dom

- ¹ I appelskriftet har David Meca-Medina og Igor Majcen (herefter under ét »appellanterne«) nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 30. september 2004 (sag T-313/02, Meca-Medina og Majcen mod Kommissionen, Sml. II, s. 3291, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellanternes påstand om

annullation af Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning af 1. august 2002 om afvisning af den af appellanterne indgivne klage over Den Internationale Olympiske Komité (herefter »IOC«), hvori appellanterne havde krævet, at det blev fastslået, at visse regler, der er vedtaget af IOC og iværksat af Fédération internationale de natation (herefter »FINA«), samt visse dele af den praksis, der udøves vedrørende dopingkontrol, er i strid med EF-konkurrencereglerne og den frie udveksling af tjenesteydelser (sag COMP/38158 — Meca-Medina og Majcen/IOC, herefter »den anfægtede beslutning«).

Tvistens baggrund

- 2 Retten har gjort rede for det omhandlede antidumpingreglement (herefter »det anfægtede antidopingreglement«) i den appellerede doms præmis 1-6:

»1 [IOC] er den øverste myndighed i den olympiske bevægelse, som omfatter de forskellige internationale sportsforbund, herunder [FINA].

- 2 FINA gennemfører for svømmesporten ved sine Doping Control Rules (regler om dopingkontrol, i den affattelse der var gældende på tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder, herefter »DC«) den olympiske bevægelses antidopingkodeks. Bestemmelse DC 1.2a definerer doping som en »overtrædelse, når et forbudt stof findes i vævet eller i væsken i en sportsudøvers krop«. Denne definition svarer til definitionen i antidopingkodeksens artikel 2, stk. 2, hvorefter doping bestemmes som »tilstedeværelse af et forbudt stof i atletens legeme, konstatering af brug af sådanne stoffer eller konstatering af en forbudt anvendelsesmetode«.

- 3 Nandrolon og dets metabolitter, norandrosteron (NA) og noretioklolanolon (NE) (herefter samlet benævnt »nandrolon«), er forbudte anabole stoffer. Ifølge 27 IOC- og FINA-godkendte laboratoriers praksis, og for at tage hensyn til muligheden for en endogen produktion, dvs. ikke ulovlig, af nandrolon, kan tilstedeværelsen af dette stof i mandlige atletes krop først anses for doping over en tærskelværdi på 2 nanogram (ng) pr. milliliter (ml) urin.

- 4 I tilfælde af en førstegangs doping med et anabolisk stof fastsætter reglen i DC 9.2a, at atleten udelukkes for mindst fire år. Denne sanktion kan imidlertid reduceres i medfør af DC 9.2, sidste punktum, og bestemmelserne i DC 9.3 og DC 9.10, hvis atleten beviser, at han ikke bevidst har taget det forbudte stof, eller hvorledes det pågældende stof har kunnet være til stede i hans krop, uden at det kan tilskrives hans manglende påpasselighed.

- 5 Sanktioner pålægges af FINA's Doping Panel (doping-komitéen), hvis beslutninger kan ankes til Tribunal arbitral du sport (herefter »TAS«) i henhold til bestemmelse DC 8.9. TAS, der har hjemsted i Lausanne, finansieres og administreres af et uafhængigt organ under IOC, Conseil international de l'arbitrage dans le sport (det internationale råd for voldgift inden for sport, herefter »CIAS«).

- 6 TAS' afgørelser kan ankes til den schweiziske forbundsdomstol, som har kompetence til at prøve internationale voldgiftsafgørelser, der træffes i Schweiz.«

- 3 Sagens faktiske omstændigheder blev sammenfattet af Retten i den appellerede doms præmis 7-20:

- »7 Sagsøgerne er to professionelle atleter inden for langdistancesvømning, som er svømmesportens pendant til en maraton.

- 8 Under en dopingkontrol foretaget den 31. januar 1999 under verdensmesterskabet for denne disciplin i Salvador de Bahia (Brasilien), hvor de blev henholdsvis nummer et og to, blev sagsøgerne testet positive for nandrolon. Indholdet var for D. Meca-Medinas vedkommende på 9,7 ng/ml og for I. Majcen på 3,9 ng/ml.
- 9 Den 8. august 1999 traf FINA's Doping Panel afgørelse om udelukkelse af de to sagsøgere for en periode på fire år.
- 10 Efter sagsøgernes anke stadfæstede TAS ved voldgiftsafgørelse af 29. februar 2000 afgørelsen om udelukkelse.
- 11 I januar 2000 viste videnskabelige resultater, at metabolitter af nandrolon kan produceres endogent af den menneskelige krop ved indtagelsen af visse fødevarer, såsom kød fra en ikke-kastreret orne, med en procentsats, der overskrider den accepterede tærskelværdi.
- 12 Henset til denne udvikling indgik FINA og sagsøgerne et forlig ved en voldgiftsaftale af 20. april 2000, således at sagen på ny blev indbragt for TAS.
- 13 Ved voldgiftskendelse af 23. maj 2001 reducerede TAS udelukkelsen af sagsøgerne til to år.
- 14 Sagsøgerne har ikke anket denne voldgiftskendelse til den schweiziske forbundsdomstol.

- 15 Ved skrivelse af 30. maj 2001 indgav sagsøgerne en klage til Kommissionen i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81, org.ref.: JO 1962, 13, s. 204), med påstand om, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 81 EF og/eller 82 EF.
- 16 I deres klage anførte sagsøgerne, at visse regler, som er vedtaget af IOC og gennemført af FINA, og ligeledes visse former for praksis i forbindelse med dopingkontrol er i strid med fællesskabsreglerne vedrørende konkurrence og den frie udveksling af tjenesteydelser. For det første udgør fastsættelsen af tærskelværdien på 2 ng/ml en samordnet praksis mellem IOC og de 27 af IOC udvalgte laboratorier. Denne tærskelværdi kan ifølge sagsøgerne ikke begrundes i videnskabelige fakta og kan føre til udelukkelse af uskyldige atleter eller blot atleter, som ikke er påpasselige. For sagsøgernes vedkommende kunne overskridelsen af tærskelværdien være et resultat af, at de havde indtaget et måltid indeholdende kød fra en ikke-kastreret orne. Endvidere forøger IOC's vedtagelse af en mekanisme med objektivt ansvar samt oprettelsen af instanser med ansvar for voldgift i forbindelse med sportstvister (TAS og CIAS), og som ikke er tilstrækkeligt uafhængige af IOC, blot tærskelens konkurrencestridige karakter.
- 17 Ifølge klagen vil anvendelsen af disse regler (herefter uden forskel benævnt de »anfægtede antidopingregler« eller »det anfægtede antidopingreglement«) efter sagsøgernes mening føre til en tilsidesættelse af atleters økonomiske frihed, som bl.a. er sikret ved artikel 49 EF, og, set ud fra et konkurrenceretligt synspunkt, til en tilsidesættelse af rettigheder, som atleter kan påberåbe sig i henhold til artikel 81 EF og 82 EF.
- 18 Ved skrivelse af 8. marts 2002 begrundede Kommissionen i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel [81] og [82] (EFT L 354, s. 18) over for sagsøgerne, hvorfor den ikke havde taget klagen til følge.

- 19 Ved skrivelse af 11. april 2002 fremkom sagsøgerne med deres bemærkninger til Kommissionens skrivelse af 8. marts 2002.
- 20 Ved beslutning af 1. august 2002 [...] afviste Kommissionen sagsøgernes klage efter at have undersøgt det anfægtede antidopingreglement på grundlag af konkurrencerettens bedømmelseskriterier og slået fast, at dette reglement falder uden for anvendelsesområdet for forbuddet i artikel 81 EF og 82 EF [...]«

Retsforhandlinger ved Retten og den appellerede dom

- 4 Den 11. oktober 2002 anlagde appellanterne sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede beslutning. De fremførte tre anbringender til støtte for deres søgsmål. De gjorde først gældende, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de faktiske og retlige omstændigheder, idet den ikke havde anset IOC for at være en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Fællesskabets retsinstansers praksis. Kommissionen havde endvidere ikke anvendt de kriterier, som Domstolen opstillede i dom af 19. februar 2002, Wouters m.fl. (sag C-309/99, Sml. I, s. 1577), korrekt, idet den ikke anså det anfægtede antidopingreglement for at være en konkurrencebegrænsning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 81 EF. Endelig havde Kommissionen anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de faktiske og retlige omstændigheder, idet den i den anfægtede beslutnings punkt 71 forkastede sagsøgernes klagepunkter vedrørende antidopingreglementets tilsidesættelse af artikel 49 EF.
- 5 Republikken Finland har den 24. januar 2003 fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelse af 25. februar 2003 tillod formanden for Rettens Fjerde Afdeling denne intervention.
- 6 Retten frifandt med den appellerede dom Kommissionen.

- 7 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 40 og 41, idet den henviste til Domstolens praksis, at selv om de forbud, som er fastsat i artikel 39 EF og 49 EF, finder anvendelse på de regler, der er gældende inden for sporten, og som omhandler det økonomiske aspekt af sportsudøvelsen, omhandler de forbud, som er indeholdt i disse traktatbestemmelser, derimod ikke rent sportslige regler, dvs. regler, der udelukkende vedrører sporten og som sådan ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre.
- 8 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 42, at den omstændighed, at et rent sportsligt regelsæt ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre, og regelsættet derfor ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 39 EF og 49 EF, ligeledes betyder, at regelsættet ikke har noget at gøre med de økonomiske konkurrenceforhold, hvilket betyder, at det heller ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 81 EF og 82 EF.
- 9 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 44 og 47, at forbuddet mod doping er begrundet i rent sportslige hensyn og derfor ikke har noget at gøre med økonomiske hensyn. Retten konkluderede, at reglerne om dopingbekæmpelse følgelig ikke falder ind under traktatbestemmelserne vedrørende de økonomiske friheder og navnlig ikke under artikel 49 EF, 81 EF og 82 EF.
- 10 Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 49, at det anfægtede antidopingreglement, som ikke forfølger noget diskriminerende hensyn, er tæt knyttet til sporten som sådan. Den fastslog endvidere i den appellerede doms præmis 57, at den omstændighed, at IOC kan have haft et — ifølge sagsøgernes egen opfattelse — legitimt ønske om at bevare De Olympiske Leges økonomiske potentiale ved fastsættelsen af det anfægtede antidopingreglement, ikke i sig selv kan fratage dette reglement dets rent sportslige karakter.

- 11 Retten præciserede dernæst i den appellerede doms præmis 66, at Kommissionen i den anfægtede beslutning havde konkluderet, at det anfægtede antidopingreglement på grund af dets rent sportslige karakter faldt uden for anvendelsesområdet for artikel 81 EF og 82 EF, og at henvisningen i beslutningen til analysemetoden i Wouters-dommen under ingen omstændigheder kunne rejse tvivl med hensyn til denne konklusion. Retten fastslog yderligere i den appellerede doms præmis 67, at anfægtelsen af det omhandlede reglement henhører under kompetencen for de organer, der træffer afgørelse i sportstvister.
- 12 Retten forkastede ligeledes sagsøgernes tredje anbringende, idet den fastslog i den appellerede doms præmis 68, at eftersom det anfægtede antidopingreglement var af rent sportslig karakter, var det ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 49 EF.

Appelpåstandene

- 13 Appellanterne har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Appellanterne gives medhold i de for Retten nedlagte påstande.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Principalt: Appellen forkastes i det hele.
- Subsidiært: Kommissionen gives medhold i sine påstande fremsat for Retten og frifindes derfor for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning.
- Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved Retten.

15 Republiken Finland har nedlagt følgende påstand:

- Appellen forkastes i det hele.

Om appellen

16 Appellanterne har med deres argumentation gjort fire anbringender gældende til støtte for appellen. Med det første anbringende, som omfatter flere led, har de gjort gældende, at den appellerede dom er udtryk for fejlagtig retsanvendelse, for så vidt som Retten har fastslået, at det anfægtede antidopingreglement ikke var omfattet af anvendelsesområdet for artikel 49 EF, 81 EF og 82 EF. Med det andet anbringende har de anført, at den appellerede dom er udtryk for en fordrejning af den anfægtede beslutnings indhold. Med tredje anbringende har de gjort gældende, at dommen er

behæftet med formelle mangler, idet begrundelsen er selvmodsigende og utilstrækkelig. Med det fjerde anbringende har de anført, at den appellerede dom er blevet afsagt efter en ulovlig procedure, idet Retten har tilsidesat retten til kontradiktion.

Om det første anbringende

- 17 Det første anbringende vedrørende en urigtig retsanvendelse består af tre led. Appellanterne har for det første gjort gældende, at Retten har misfortolket Domstolens praksis vedrørende forholdet mellem bestemmelser om sportsudøvelse og anvendelsesområdet for traktatens bestemmelser. De har for det andet anført, at Retten henset til denne praksis har været i vildfarelse med hensyn til rækkevidden af bestemmelserne om forbud mod doping i almindelighed og det anfægtede antidopingreglement i særdeleshed. De har for det tredje understreget, at Retten med urette har fastslået, at reglementet ikke kunne sidestilles med en markedsadfærd, som falder inden for anvendelsesområdet for artikel 81 EF og 82 EF, og derfor ikke kunne underlægges den analysemetode, som Domstolen havde anvist i dommen i sagen Wouters m.fl.

Om det første led

— Parternes argumenter

- 18 Appellanterne er af den opfattelse, at Retten har misfortolket Domstolens praksis, hvorefter sportsudøvelse alene falder ind under fællesskabsretten, hvis den udgør en økonomisk aktivitet. I modsætning til, hvad Retten har fastslået, mener de særligt, at Domstolen aldrig generelt har udelukket rent sportslige reglementer fra anvendelsesområdet for traktatens bestemmelser. Selv om Domstolen har fastslået, at opstillingen af landshold var et spørgsmål, som alene berørte sporten, og derfor ikke

havde noget at gøre med økonomisk aktivitet, kunne Retten ikke deraf udlede, at enhver bestemmelse vedrørende spørgsmål, som alene berørte sporten, som sådan ikke ville have noget at gøre med økonomisk aktivitet, og således falde uden for forbuddene i artikel 39 EF, 49 EF, 81 EF og 82 EF. Begrebet rent sportslige regler skal således alene anvendes på bestemmelser vedrørende sammensætningen og opstillingen af landshold.

19 Appellanterne har endvidere anført, at det er med urette, at Retten har fastslået, at et reglement, som alene berører sporten, nødvendigvis er forbundet med organisationen og afviklingen af konkurrencen, skønt den ifølge Domstolens praksis burde vedrøre sportsbegivenheders karakter og særlige ramme. De har anført, at på grund af den professionelle sportsaktivitets karakter af et udeleligt hele er den af Retten anvendte sondring mellem den økonomiske og den ikke-økonomiske dimension af en og samme sportsaktivitet helt kunstig.

20 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten har anlagt en korrekt fortolkning af Domstolens praksis, hvorefter rent sportslige reglementer som sådan falder uden for anvendelsesområdet for bestemmelserne om fri bevægelighed. Det drejer sig således om en generel undtagelse for rent sportslige bestemmelser, som derfor ikke er begrænset til sammensætningen og opstillingen af landshold. Kommissionen kan i øvrigt ikke se, hvordan en regel, der alene berører sporten, og som vedrører sportsbegivenheders særegenskab, ikke kan være forbundet med afviklingen af sportsbegivenhederne.

21 Den finske regering er af den opfattelse, at Rettens vurdering er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

— Domstolens bemærkninger

- 22 Det bemærkes, at i betragtning af Fællesskabets mål henhører sportsudøvelse under fællesskabsretten, for så vidt der er tale om en økonomisk virksomhed i artikel 2 EF's forstand (jf. dom af 12.12.1974, sag 36/74, Walrave og Koch, Sml. s. 1405, præmis 4, af 14.7.1976, sag 13/76, Donà, Sml. s. 1333, præmis 12, af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 73, af 11.4.2000, forenede sager C-51/96 og C-191/97, Deliège, Sml. I, s. 2549, præmis 41, og af 13.4.2000, sag C-176/96, Lehtonen og Castors Braine, Sml. I, s. 2681, præmis 32).
- 23 Når en sportsaktivitet således har karakter af lønnet arbejde eller præstation af tjenesteydelser mod vederlag, hvilket er tilfældet for hel- eller halvprofessionelle sportsudøveres virksomhed (jf. i denne retning Walrave og Koch-dommen, præmis 5, Donà-dommen, præmis 12, og Bosman-dommen, præmis 73), er den nærmere bestemt omfattet af anvendelsesområdet for artikel 39 EF ff. eller artikel 49 EF ff.
- 24 Disse fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende fri bevægelighed for personer og fri udveksling af tjenesteydelser gælder ikke alene for offentlige myndigheders retsakter, men tillige for andre former for regler, hvis formål er at give kollektive bestemmelser for lønarbejde og udveksling af tjenesteydelser (Deliège-dommen, præmis 47, samt Lehtonen og Castors Braine-dommen, præmis 35).
- 25 Domstolen har imidlertid fastslået, at de forbud, som er indeholdt i disse traktatbestemmelser, ikke berører de regler, der udelukkende vedrører sporten og som sådan ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre (jf. i denne retning Walrave og Koch-dommen, præmis 8).

- 26 Med hensyn til vanskeligheden med at sondre mellem en sportsaktivitets økonomiske og sportslige sider har Domstolen i Donà-dommen, præmis 14 og 15, udtalt, at fællesskabsbestemmelserne vedrørende personers frie bevægelighed og den frie udveksling af tjenesteydelser ikke står i vejen for en regulering eller praksis, der er begrundet i ikke-økonomiske hensyn som følge af visse sportsbegivenheders særlige karakter og rammer. Domstolen har imidlertid understreget, at en sådan indskrænkning i de omhandlede bestemmelsers anvendelsesområde må begrænses til, hvad dens formål kræver. Den kan derfor ikke påberåbes til støtte for at udelukke en hel sportsart fra traktatens anvendelsesområde (Bosman-dommen, præmis 76, og Deliège-dommen, præmis 43).
- 27 Det følger i det hele af disse betragtninger, at den blotte omstændighed, at en regel har en rent sportslig karakter, ikke af den grund udelukker den person, der udøver den af reglen regulerede sportsaktivitet, eller den organisation, der har udstedt reglen, fra traktatens anvendelsesområde.
- 28 Hvis den omhandlede sportsaktivitet er omfattet af traktatens anvendelsesområde, er betingelserne for dens udøvelse underlagt samtlige forpligtelser, som følger af traktatens forskellige bestemmelser. Det følger heraf, at de bestemmelser, der regulerer den pågældende aktivitet, skal opfylde betingelserne for anvendelsen af disse bestemmelser, som bl.a. tilsigter at sikre den frie bevægelighed for arbejdstagere, den frie etableringsret, den frie udveksling af tjenesteydelser eller konkurrencen.
- 29 I tilfælde, hvor udøvelsen af denne sportsaktivitet skal vurderes i lyset af traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for arbejdstagere eller fri udveksling af tjenesteydelser, skal det således undersøges, hvorvidt de bestemmelser, der regulerer den pågældende aktivitet, opfylder betingelserne for anvendelse af artikel 39 EF og 49 EF, dvs. at de ikke udgør begrænsninger, som er forbudt i henhold til disse bestemmelser (Deliège-dommen, præmis 60).

- 30 I tilfælde, hvor udøvelsen af den pågældende aktivitet skal vurderes i lyset af traktatens bestemmelser om konkurrence, skal det på samme måde i henhold til betingelserne for anvendelse af artikel 81 EF og 82 EF undersøges, om de bestemmelser, der regulerer den pågældende aktivitet, er udstedt af en virksomhed, om denne begrænser konkurrencen eller misbruger sin dominerende stilling, og om begrænsningen eller misbruget påvirker samhandelen mellem medlemsstater.
- 31 Selv hvis det antages, at bestemmelserne ikke udgør en begrænsning af den frie bevægelighed, fordi de vedrører spørgsmål, som udelukkende angår sporten og som sådan ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre (Walrave og Kochdommen og Donà-dommen), indebærer denne omstændighed således hverken, at den omhandlede sportsaktivitet nødvendigvis falder uden for anvendelsesområdet for artikel 81 EF og 82 EF, eller at de pågældende bestemmelser ikke opfylder betingelserne for anvendelse af disse traktatbestemmelser.
- 32 Retten har imidlertid i den appellerede doms præmis 42 fastslået, at den omstændighed, at et rent sportsligt regelsæt ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre, og regelsættet derfor ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 39 EF og 49 EF, ligeledes betyder, at regelsættet ikke har noget at gøre med de økonomiske konkurrenceforhold, hvilket betyder, at det heller ikke falder ind under anvendelsesområdet for artikel 81 EF og 82 EF.
- 33 Ved at fastslå, at et reglement således uden videre kunne falde uden for anvendelsesområdet for de pågældende bestemmelser, alene fordi det blev betragtet som rent sportsligt, henset til anvendelsen af artikel 39 EF og 49 EF, uden at det var nødvendigt først at undersøge, hvorvidt reglementet opfyldte betingelserne for anvendelse af artikel 81 EF og 82 EF, som er omtalt i denne doms præmis 30, har Retten gjort sig skyldig i en fejlagtig retsanvendelse.

- 34 Appellanterne kan således med rette gøre gældende, at Retten uberettiget forkastede deres anbringender i den appellerede doms præmis 68 med den begrundelse, at det anfægtede antidopingreglement ikke var omfattet af hverken artikel 49 EF eller konkurrenceretten. Følgelig skal den appellerede dom ophæves, uden at det er fornødent at undersøge de øvrige led af første anbringende eller appellanternes øvrige anbringender.

Realiteten

- 35 Da sagen er moden til påkendelse, skal der i henhold til artikel 61 i Domstolens statut træffes realitetsafgørelse om appellanternes påstande vedrørende annullation af den anfægtede beslutning.
- 36 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at appellanterne har gjort tre anbringender gældende til støtte for deres påstande. De har foreholdt Kommissionen, for det første, at den fandt, at IOC ikke er en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Fællesskabets retsinstitutters praksis, for det andet, at det anfægtede antidopingreglement ikke var en konkurrencebegrænsning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 81 EF, og endelig, at deres klage ikke indeholdt relevante faktiske omstændigheder, der kunne føre til den konklusion, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 49 EF.

Om det første anbringende

- 37 Appellanterne har anført, at Kommissionen med urette undlod at kvalificere IOC som en virksomhed i forbindelse med anvendelsen af artikel 81 EF.

- 38 Det er imidlertid ubestridt, at Kommissionen ved behandlingen af appellanternes klage i henhold til bestemmelserne i artikel 81 EF og 82 EF, som det udtrykkeligt fremgår af den anfægtede beslutnings punkt 37, tog udgangspunkt i, at IOC skulle betragtes som en virksomhed og inden for den olympiske bevægelse som en sammenslutning af internationale og nationale virksomhedssammenslutninger.
- 39 Da dette anbringende bygger på en fejlagtig forståelse af den anfægtede beslutning, er det irrelevant og skal følgelig af denne grund forkastes.

Om det andet anbringende

- 40 Appellanterne har gjort gældende, at det er med urette, at Kommissionen som grundlag for at forkaste deres klage antog, at det anfægtede antidopingreglement ikke udgjorde en konkurrencebegrænsning i artikel 81 EF's forstand. De har anført, at Kommissionen har anvendt de kriterier, Domstolen opstillede i dommen i sagen Wouters m.fl., fejlagtigt for at legitimere det anfægtede antidopingreglements restriktive virkninger for appellanternes handlefrihed. Ifølge appellanterne hænger det pågældende reglement for det første — i modsætning til hvad Kommissionen har anført — ikke kun sammen med formålene om bevarelse af konkurrencens integritet og atleternes sundhed, men skal også sikre IOC's egne økonomiske interesser. For det andet er fastsættelsen i reglementet af en tærskelværdi på 2 ng/ml urin, som ikke svarer til noget videnskabeligt sikkerhedskriterium, overdreven og går ud over, hvad der er nødvendigt til en effektiv dopingbekæmpelse
- 41 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om appellanterne har anført, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at sammenligne den sammenhæng, hvori IOC vedtog det omhandlede reglement, med den, hvori det nederlandske advokatsamfund vedtog den forordning, som Domstolen skulle tage stilling til i sagen Wouters m.fl., har de ikke i forbindelse med dette anbringende anført nogen som helst præciseringer til brug for vurderingen af, om det er berettiget.

- 42 Det bemærkes videre, at spørgsmålet om nogle bestemmelseres forenelighed med de fællesskabsretlige konkurrenceregler ikke kan vurderes abstrakt (jf. i denne retning dom af 15.12.1994, sag C-250/92, DLG, Sml. I, s. 5641, præmis 31). Alle aftaler mellem virksomheder eller alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder, som begrænser parternes eller én af parternes handlefrihed, er ikke nødvendigvis omfattet af det forbud, der er fastsat i artikel 81, stk. 1, EF. Ved anvendelsen af denne bestemmelse på en konkret sag skal det nemlig først tages i betragtning, i hvilken overordnet sammenhæng den pågældende virksomhedssammenslutnings vedtagelse indgår og har virkninger, og herunder særligt, hvilke mål der søges nået med vedtagelsen. Det skal herefter undersøges, om de konkurrencebegrænsende virkninger, som følger af vedtagelsen, er uadskilleligt forbundne med opfyldelsen af de nævnte mål (dommen i sagen Wouters m.fl., præmis 97), og om de er forholdsmæssige i relation til disse mål.
- 43 Hvad angår den sammenhæng, hvori det anfægtede reglement er blevet udstedt, kunne Kommissionen med rette fastslå, at reglementets generelle formål var at bekæmpe doping med henblik på en loyal afvikling af sportskonkurrencer, og at det var begrundet med hensynet til at sikre atleternes lige chancer, deres sundhed, konkurrencernes integritet og objektivitet og sportens etiske værdier, hvilket ingen af parterne har bestridt.
- 44 Da sanktioner er nødvendige til sikring af dopingforbuddet, skal disses virkninger på atleternes handlefrihed i øvrigt i princippet betragtes som en del af antidopingreglerne.
- 45 Selv hvis det antages, at det anfægtede antidopingreglement skal betragtes som en beslutning fra en virksomhedssammenslutning, som begrænser appellanternes handlefrihed, udgør det følgelig ikke dermed nødvendigvis en konkurrencebegrænsning, som er uforenelig med det fælles marked i artikel 81 EF's forstand, idet det er berettiget på grund af et legitimt formål. En sådan begrænsning hænger netop

sammen med organiseringen og afviklingen af sportskonkurrencer og tilsigter netop at sikre en sund konkurrence mellem atleterne.

46 Selv om appellerne ikke har bestridt dette formål, har de imidlertid anført, at det anfægtede antidopingreglement ligeledes har det formål at sikre IOC's egne økonomiske interesser, og at det er med henblik på at beskytte dette formål, at der er vedtaget for vidtgående bestemmelser, som dem, der er anfægtet i sagen. Disse kan således ifølge appellerne ikke betragtes som hørende sammen med afviklingen af konkurrencer og falde uden for forbuddene i artikel 81 EF.

47 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det anfægtede antidopingreglements repressive karakter og de alvorlige sanktioner, der kan pålægges ved tilsidesættelse af reglementet, kan have negative virkninger på konkurrencen, idet sanktionerne i tilfælde, hvor de i sidste instans viser sig uberettigede, kan føre til en uberettiget udelukkelse af en atlet fra konkurrencerne, og således fordreje betingelserne for udøvelsen af den pågældende aktivitet. Det følger heraf, at for ikke at være omfattet af forbuddet i artikel 81, stk. 1, EF, skal de begrænsninger, der følger af reglementet, begrænses til, hvad der er nødvendigt for at sikre en tilfredsstillende afvikling af sportskonkurrencer (jf. i denne retning DLG-dommen, præmis 35).

48 Et sådant reglement kan således være for vidtgående dels ved fastsættelsen af betingelserne for fastsættelsen af skillelinjen mellem de situationer, hvor der foreligger doping, der kan gøres til genstand for sanktioner, og situationer, hvor dette ikke foreligger, dels ved alvoren af disse sanktioner.

49 Denne skillelinje er i nærværende sag fastsat i det anfægtede antidopingreglement ved tærskelværdien på 2 ng/ml urin, således at tilstedeværelsen af nandrolon i atletens krop over denne værdi udgør doping. Appellerne har anfægtet denne bestemmelse og gjort gældende, at den således valgte tærskelværdi er fastsat på et for lavt niveau, som ikke hviler på noget videnskabeligt sikkerhedskriterium.

- 50 Appellanterne har imidlertid ikke påvist, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at bestemmelsen var berettiget.
- 51 Det ligger fast, at nandrolon er et anabolisk stof, der, når det findes i atleters krop, kan forbedre deres præstationer og fordreje en loyal afvikling af den konkurrence, som de berørte deltager i. Princippet om forbud mod dette stof er således berettiget, henset til formålet med antidopingreglementet.
- 52 Det er ligeledes ubestridt, at dette stof kan produceres endogent, og at sportsinstanser, særligt IOC, for at tage højde for dette fænomen, ved det anfægtede antidopingreglement har anerkendt, at der alene er tale om doping, når tilstedeværelsen af stoffet overskrider en vis grænse. Det vil således alene være i tilfælde af, at tærskelværdien — henset til det videnskabelige kendskab, man havde på tidspunktet for vedtagelsen af det anfægtede antidopingreglement eller på tidspunktet for anvendelsen heraf ved sanktioneringen af appellanterne i 1999 — var fastsat på et så lavt niveau, at det måtte betragtes som ikke tagende tilstrækkeligt hensyn til det nævnte fænomen, at reglementet måtte betragtes som uberettiget i forhold til det tilsigtede formål.
- 53 Det fremgår imidlertid af sagens akter, at på det relevante tidspunkt var den gennemsnitlige endogene produktion, som var observeret i alle de dengang offentliggjorte forsøg, 20 gange mindre end 2 ng/ml urin og den maksimale endogene produktion, der var blevet observeret, næsten en tredjedel mindre. Selv om appellanterne har anført, at IOC siden 1993 ikke har kunnet ignorere den risiko, som en ekspert har peget på, og hvorefter en indtagelse af en begrænset mængde kød fra en ikke-kastreret orne kunne føre til, at helt uskyldige atleter overskred den omhandlede tærskelværdi, er det under alle omstændigheder ikke godtgjort, at risikoen på det omhandlede tidspunkt var bekræftet af flertallet inden for den videnskabelige verden. Resultaterne af de studier og forsøg, der er gennemført vedrørende dette spørgsmål efter den anfægtede beslutning, er i øvrigt under alle omstændigheder uden betydning for beslutningens lovlighed.

- 54 Herefter, og idet appellanterne ikke har præciseret, på hvilket niveau tærskelværdien burde have været fastsat på det relevante tidspunkt, forekommer de begrænsninger, som tærskelværdien medfører for de professionelle sportsfolk, ikke at gå videre, end hvad der er nødvendigt for at sikre afviklingen af sportskonkurrencer.
- 55 Da appellanterne i øvrigt ikke har gjort gældende, at de sanktioner, der er anvendt og pålagt i sagen, er urimelige, er det ikke godtgjort, at det anfægtede antidopingreglement er uforholdsmæssigt.
- 56 Følgelig skal andet anbringende forkastes.

Om tredje anbringende

- 57 Appellanterne har anført, at den anfægtede beslutning er udtryk for fejlagtig retsanvendelse, for så vidt som den i punkt 71 forkaster deres argumentation om, at IOC's regler tilsidesætter bestemmelserne i artikel 49 EF.
- 58 Det skal imidlertid bemærkes, at den af appellanterne anlagte sag ved Retten vedrører lovligheden af en beslutning, som Kommissionen har truffet efter at have gennemført en procedure på foranledning af en klage indgivet i henhold Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81). Heraf

følger, at den retlige kontrol med denne beslutning nødvendigvis må begrænses til konkurrencereglerne, således som de følger af artikel 81 EF og 82 EF, og at den følgelig ikke kan udstrækkes til andre traktatbestemmelser (jf. i denne retning kendelse af 23.2.2006, sag C-171/05 P, Piau, ikke trykt i Samling af Afgørelser — jf. dog Sml. 2006 I, s. 37*, præmis 58).

- ⁵⁹ Uanset med hvilken begrundelse Kommissionen har forkastet appellanternes argumentation vedrørende artikel 49 EF, er det af appellanterne fremførte anbringende derfor irrelevant og skal følgelig også forkastes.
- ⁶⁰ Henset til ovenstående betragtninger skal Kommissionen således frifindes i den af appellanterne anlagte sag til prøvelse af den anfægtede beslutning.

Sagens omkostninger

- ⁶¹ Procesreglementets artikel 122, stk. 1, bestemmer, at såfremt der ikke gives appellanten medhold, eller såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af reglementets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Artikel 69, stk. 3, første afsnit, bestemmer imidlertid, at Domstolen kan fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde. Ifølge artikel 69, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

62 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne bør betale sagens omkostninger, og da appellanterne i det væsentligste har tabt sagen, pålægges det dem at betale omkostningerne i appelsagen og i sagen ved Retten. Republikken Finland bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 30. september 2004, Meca-Medina og Majcen mod Kommissionen (sag T-313/02), ophæves.**
- 2) I den ved Retten i Første Instans anlagte sag T-313/02 med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 1. august 2002 om afvisning af klagen indgivet af Meca-Medina og Majcen frifindes Kommissionen.**
- 3) Meca-Medina og Majcen betaler omkostningerne i appelsagen og i sagen ved Retten.**
- 4) Republikken Finland bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter